

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.840 van 23 januari 2002
in de zaak A. 81.595/XIV-3449.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 16 december 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 1998 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 maart 1996 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 1 december 1998;

Gelet op de beschikking van 18 januari 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 10 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 6 maart 1996 en zich vluchteling verklaart op 12 maart 1996; dat op 12 maart 1996 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 november 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is die als volgt luidt :

“Betrokkene werd verhoord op 4 juni 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene haar asielaanvraag hoofdzakelijk baseert op de motieven die door haar echtgenoot werden ingeroepen tot staving van zijn asielaanvraag. Bijkomend haalde betrokkene aan dat haar echtgenoot op 28 mei 1995 niet naar huis zou gekomen zijn. De volgende dag zou ze opgehaald zijn door een wagen die gestuurd was door A. de verantwoordelijke van D.; men zou haar naar I. gebracht hebben. Op 1 juni 1995 zou betrokkene echtgenoot haar komen ophalen zijn, samen zouden ze naar J. vertrokken zijn. Betrokkene zou daar gebleven zijn terwijl haar echtgenoot naar K. een vriend/inspecteur ging opzoeken. Op 10 juni 1995 zou een legervriend van haar man (M.) haar komen opzoeken zijn. Hij zou haar echtgenoot willen spreken hebben maar omdat deze er niet was zou hij betrokkene meegenomen hebben naar de militaire politie te I.. De inspecteur van defensie, de assistent commandant en de verantwoordelijke van de wapens zouden aanwezig zijn geweest. Ze zouden haar ervan beschuldigd hebben een verrader te zijn en ze zou geslagen zijn. Ze zouden gewild hebben dat ze een document tekende waarin stond dat ze bepaalde zaken niet gezegd had. Ze zou ook haar ontslag gekregen hebben. Daarna zou men haar laten gaan hebben. Betrokkene zou hierna een paar dagen in het ziekenhuis doorgebracht hebben. Nadien zou ze naar haar ouders te A. gegaan zijn. Op 23 juni 1995 zou de voorzitter van D. haar daar opgezocht hebben om documenten op te halen voor hun vertrek; van hem zou ze vernomen hebben dat er op H. geschoten was omdat hij met de inspecteur had gepraat. Betrokkene zou dan naar M. vertrokken zijn. In september 1995 zou betrokkene alleen zijn teruggekeerd naar XXX. Op 1 maart 1996 verliet betrokkene XXX richting België. Op 12 maart 1996 vroeg ze asiel aan.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat in het kader van het dringend beroep dat door haar echtgenoot werd ingesteld een bevestigende beslissing genomen werd. Wat betreft de eigen feiten die door betrokkene werden ingeroepen (meegenomen naar de militaire politie, geslagen) moet worden opgemerkt dat deze voortvloeien uit de feiten die reeds door haar echtgenoot tot staving van zijn asielaanvraag werden ingeroepen. Aangezien deze omwille van de aanwezige tegenstrijdigheden als niet geloofwaardig werden gekwalificeerd kan ook geen geloof worden gehecht aan de door betrokkene ingeroepen feiten. Zodoende kan voor betrokkene evenmin besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 maart 1996. (...);

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij "opteert voor een kamer met drie Raadsheren";

2.2. Overwegende dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij gegronde redenen daartoe doet kennen, artikel 90, § 1, tweede lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State stelt dat de kamers van de afdeling administratie zitting houden met één lid inzake beroepen tot nietigverklaring ingesteld tegen administratieve beslissingen genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en hierop geen afwijking voorziet; dat op het verzoek niet kan worden ingegaan;

3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij in haar nota onder het kopje "Met betrekking tot de ontvankelijkheid" uiteenzet, eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie stelt dat het verslag van de auditeur onduidelijk is door een foutieve paginering; dat zij vraagt dat haar het verslag behoorlijk wordt medegedeeld en dat zij daarna een nieuwe termijn krijgt om de procedure voort te zetten en een laatste memorie in te dienen;

4.2. Overwegende dat het verslag van de auditeur, ondanks de verkeerde nummering niet in die mate onduidelijk is dat de verzoekende partij er zich niet op nuttige wijze kon op verweren; dat zij dat overigens heeft gedaan in een omstandige laatste memorie; dat niet wordt ingegaan op het verzoek;

5. Overwegende dat de verzoekende partij in een eenentwintig bladzijden tellend verzoekschrift veertien middelen aanvoert; dat de eerste tien middelen hiervan kritiek leveren op de bevestigende beslissing die de commissaris-generaal nam ten aanzien van haar echtgenoot; dat zij in een vierendertig bladzijden tellende memorie van wederantwoord dat verzoekschrift eerst helemaal kopieert, om het nadien nog hier en daar bij te stellen en of te parafraseren; dat zij in een drieëntwintig bladzijden tellende laatste memorie deze werkwijze nog eens herhaalt, maar dan ten aanzien van haar memorie van

wederantwoord; dat een dergelijke handelwijze uiteraard het juridisch debat niet vereenvoudigt; dat de middelen, met het oog op de rechten van verdediging, zo begrepen moeten worden als de verwerende partijen ze hebben begrepen en dat wordt ingegaan op hetgeen de Raad van State essentieel voorkomt in het betoog van de verzoekende partij;

6. Overwegende dat de eerste negen middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift ontwikkelt, allen gericht zijn tegen de beslissing van 30 november 1998 van de commissaris-generaal inzake Y. M.; dat het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing bij 's Raads arrest nummer 96.761 van 21 juni 2001, van de rol werd afgevoerd; dat derhalve deze individuele beslissing definitief is geworden; dat de Raad van State niet langer zijn wettigheidstoezicht vermag uit te oefenen op deze beslissing; dat de eerste negen middelen die allen gericht zijn tegen de beslissing inzake Y. M., niet ontvankelijk zijn; dat in het raam van dit beroep enkel de overige middelen op hun wettigheid worden onderzocht;

7.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste eigen middel, tiende middel van het verzoekschrift, in haar verzoekschrift als volgt formuleert :

“DAT DE BESTREDEN ADMINISTRATIEVE EINDBESLISSING NIET IS GENOMEN BINNEN EEN REDELIJKE TERMIJN.

Dat verzoekende partij reeds in maart 1996 het statuut van politieke vluchteling heeft aangevraagd.

Dat verzoekende partij op 14 maart 1996 dringend beroep heeft aangetekend bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en staatslozen alwaar zij op 4 juni 1996 werd onderhoord.

Dat bij aangetekend schrijven dd. 30 november 1998 de beslissing dd. 30 november 1998 werd betekend van voor de Commissaris-Generaal verhinderd Pascal SMET, Adjunct-Commissaris, beslissing welke aan verzoekende partij later ter hand werd gesteld.

Dat de verlopen termijn, aldus geen redelijke termijn is, daar waar het behoorde binnen een redelijke termijn een administratieve eindbeslissing te nemen.

Dat bestuurlijke overheden (...) de hun voorgelegde zaken binnen een redelijke termijn dienen te behandelen.

Dat het uitvoerend comité van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties een algemene conclusie uitgevaardigd heeft waarin gestipuleerd wordt dat de vreemdelingenzaken dienen afgehandeld te worden binnen een redelijke termijn (Conclusie, 44ste Sessie, Uitvoerend Comité, H.C.R., 1993, k).

Dat de Raad van State in tuchtzaken zelfs geoordeeld heeft dat het vereiste van redelijke termijn onverkort geldt, zelfs wanneer nog een strafonderzoek loopt (...).

Dat de Raad van State reeds herhaaldelijk in vreemdelingenzaken het overtreden van de rechtsregel der redelijke termijn gesanctioneerd heeft (...).

Dat na het verloop van de redelijke termijn de kandidaat-politieke vluchteling er op moet kunnen vertrouwen dat de overheid geen negatieve beslissing meer neemt.

Dat na het verloop van de redelijke termijn een administratieve overheid geen negatieve beslissing meer vermag te nemen, daar anders art. 8 van het E.V.R.M. (Europees verdrag voor de rechten van de mens), welke het privéleven beschermt, geschonden wordt, gelet op het proportionaliteitsvereiste.”;

7.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop als volgt repliceert:

“(...)

Verweerder wil aanstippen dat de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld voor de afhandeling van een asielaanvraag geen vervalt termijn is, maar een termijn van orde.

Het gebeurt dat om administratieve of organisatorische redenen beslissingen een tijd op zich laten wachten.

Verzoeker heeft hierbij evenwel totaal geen schade geleden, wel integendeel. Verzoeker kon immers gedurende deze periode geldig in het land verblijven.

De beslissing werd bovendien genomen op basis van vastgestelde tegenstrijdigheden. Deze tegenstrijdigheden veranderen niet door het louter verstrijken van een termijn.

(...);

7.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij voor de bespreking van de middelen verwijst naar de uiteenzetting van de eerste verwerende partij;

7.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog stelt hetgeen volgt :

“Dat het vereiste van de redelijke termijn is i.t.t. wat eerste verwerende partij voorhoudt een vervalt termijn en geen termijn van orde, daar waar ondermeer benadrukt dient te worden dat verzoekende partij gelet op het te grote tijdsverloop in onzekerheid heeft moeten blijven over wat de beslissing zou worden, hetgeen ongeoorloofde implicaties heeft op het kunnen inrichten van een privéleven en gezinsleven en hetgeen een onmenselijke behandeling uitmaakt.”;

7.1.5. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie nog stelt hetgeen volgt :

“(…)

Dat de overheid zich zo dient te organiseren dat asielaanvragen binnen een redelijke termijn kunnen behandeld worden. Dat het niet behoort uit te gaan van het aantal asielaanvragen in een gestelde periode, teneinde het optreden van de overheid te vergoeilijken.

Dat men eigenlijk evengoed de duur van de procedure kan verklaren met het woordje ‘daarom’.

Dat ‘administratieve rechtshandelingen moeten worden genomen binnen een redelijke termijn, op straffe van anders de zorgvuldigheidsplicht te schenden (...); dat bij de beoordeling van de redelijkheid moet worden rekening gehouden met de specifieke gegevens van de zaak; dat de vraag rijst aan de hand van welke criteria de redelijkheid van de termijn moet worden beoordeeld; dat deze criteria de volgende zijn : de complexiteit van de zaak; het gedrag van de betrokken persoon en het gedrag van de overheid (...)’.

Dat de geciteerde beslissing het uiteraard heeft over administratieve rechtshandelingen in het algemeen. Dat in dezelfde beslissing ook aangenomen wordt dat de verzoekende partij belang heeft bij het opwerpen van het middel;

Dat de verwijzing naar het verzamelen van bewijzen door verzoekende partij of diens levenspartner niet opgaat nu de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk verwijst naar verhoren die plaatsvond op 4 juni 1996, daar waar het verhoor voor de man plaatsvond op 12 maart 1996 en 4 juni 1996 en daar waar de bestreden beslissing dateert van 30 november 1998 en de beslissing dateert van 30 november 1998.

Dat verzoekende partij gelet op de rechtszekerheid en het recht om een privéleven en gezinsleven te kunnen inrichten wel degelijk belang heeft bij het verwerven van een niet al te precair verblijfsrecht.

Dat verzoekende partij terecht verwijst naar art. 8 van het E.V.R.M., het rechtszekerheidsargument, en de rechtspraak in tuchtzaken van de Raad van State die ter zake naar analogie dient toegepast te worden. Dat het niet opgaat dat een kandidaat-politieke vluchteling, in wiens dossier een beslissing zeer grote repercuties heeft, minder zou beschermd worden dan personen die bijvoorbeeld met zeer lage tuchtstraffen als berisping worden geconfronteerd. Dat een dergelijk onderscheid in rechtsbescherming te kennelijk discriminatoir is en ingaat tegen het gelijkheidsbeginsel.

Dat de Raad van State bovendien reeds herhaaldelijk in vreemdelingenzaken het overtreden van de rechtsregel der redelijke termijn gesanctioneerd heeft (...).”;

7.1.6. Overwegende dat, wat de schending van de redelijke termijn betreft, het verloop van een termijn, zelfs al zou deze onredelijk zijn, voor de behandeling van een dossier betreffende de aanvraag tot het verkrijgen van de status van vluchteling, niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf ontstaat; dat de verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen; dat zij alvast niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure, daar zij gelet op het bepaalde in artikel 63/5 van de vreemdelingenwet door dit feit geruime tijd langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en, in afwachting van de behandeling van het dringend beroep, in de mogelijkheid werd gesteld om aanvullende stukken ter staving van haar asielaanvraag te verzamelen; dat zij in ieder geval rekening diende te houden met het precaire karakter van haar statuut;

Overwegende dat voor de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kan worden verwezen naar de uiteenzetting over het derde eigen middel; dat het eerste eigen middel niet gegrond is;

7.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede eigen middel, elfde middel van het verzoekschrift, in hoofdzaak aanvoert dat de bestreden beslissing formeel noch inhoudelijk gemotiveerd is; dat zij hiervoor verwijst naar artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Grondwet, artikel 6 EVRM en het algemeen rechtsbeginsel; dat zij in een tweede onderdeel eveneens de schending aanvoert van de artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet;

Overwegende voor wat de schending van artikel 6 EVRM betreft kan worden volstaan dat deze bepaling in casu niet toepasselijk is, aangezien dit artikel enkel geldt in burgerlijke en strafrechtelijke zaken; dat het asielrecht een politiek recht is, dat niet valt onder voornoemd artikel;

Overwegende dat de verzoekende partij geen gegevens aanbrengt waaruit de schending van artikel 149 van de Grondwet kan worden afgeleid; dat het aanvoeren van bovenvermeld artikel bovendien niet dienstig is, aangezien het enkel

betrekking heeft op de jurisdictionele beslissingen en niet zoals in casu het geval is, op administratieve beslissingen;

Overwegende dat de verzoekende partij zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat het middel, voor wat de motiveringsplicht betreft, enkel in het licht van de materiële motivering zal worden onderzocht;

Overwegende dat artikel 8 EVRM in deze context niet op nuttige wijze kan worden aangevoerd; dat voor een bespreking van dit artikel kan worden verwezen naar het derde eigen middel;

7.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste onderdeel van het middel in haar verzoekschrift als volgt formuleert :

“Dat verzoekende partij reeds in maart 1996 het statuut van politieke vluchteling heeft aangevraagd.

Dat verzoekende partij op 14 maart 1996 dringend beroep heeft aangetekend bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en staatslozen alwaar zij op 4 juni 1996 werd onderhoord.

Dat bij aangetekend schrijven dd. 30 november 1998 de beslissing dd. 30 november 1998 werd betekend van voor de Commissaris-Generaal verhinderd Pascal SMET, Adjunct-Commissaris, beslissing welke aan verzoekende partij later ter hand werd gesteld.

Dat er bovendien geen enkel dossiergegeven is welke bovendien tot uitdrukking gebracht werd, waarom de hele procedure per impossele binnen een redelijke termijn zou verlopen zijn.

Dat integendeel de gegevens in het dossier enkel en alleen aantonen dat de redelijke termijnvereiste niet nageleefd werd door de administratieve overheden.”;

7.2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij dit onderdeel leest als zou uit de gegevens van het dossier blijken dat de redelijke termijnvereiste niet werd nageleefd en dan ook verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het eerste eigen middel van de verzoekende partij;

7.2.1.3. Overwegende dat, gelet op het overwogene in punt vijf, samen gelezen met punt 7.1.6, hiermee kan worden volstaan;

7.2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel ook nog betoogt dat de artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet zijn geschonden omdat de commissaris-generaal haar verklaringen heeft vergeleken met die van haar echtgenoot;

7.2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop als volgt repliceert:

“Volgens verzoekster zou haar asielaanvraag niet individueel behandeld zijn. De Commissaris-generaal zou daarentegen louter op basis van een vergelijking met andermans verklaringen tot zijn beslissing zijn gekomen.

Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid inzake de asielprocedure correct heeft uitgeoefend.

Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag hetzij ontvankelijk te verklaren hetzij niet ontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering genomen door de Minister te bevestigen op basis van een aantal criteria. Eén van de onontvankelijkheidsgronden is de "bedrieglijkheid". Het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn. Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan het bedrieglijk karakter worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoonst ten opzichte van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier. Rekening houdend met de discrepanties en tegenstrijdigheden, zoals opgesomd in de bestreden beslissing, heeft de Commissaris-generaal terecht besloten tot de bedrieglijkheid en de onontvankelijkheid van verzoekers asielaanvraag.”;

7.2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar memorie van wederantwoord nog aan toevoegt dat “aldus dient te worden nagegaan of de door de verzoekende partij gereveleerde feiten afzonderlijk kunnen worden ingeroepen, hetgeen in casu niet gebeurd is”;

7.2.2.4. Overwegende dat zij hier in haar laatste memorie nog aan toevoegt dat ten onrechte “nooit de vraag werd beantwoordt waarom zij zelf, niet in aanmerking kwam” voor asiel;

7.2.2.5. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat in deze fase van de procedure hij enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip dat hij een beslissing neemt, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat hij de verklaringen van de verzoekende partij, vermits deze haar asielaanvraag hoofdzakelijk daarop baseert, met die van haar echtgenoot mocht vergelijken; dat uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat deze wel degelijk rekening heeft gehouden met haar individuele situatie, gelet op het feitenrelaas en het feit dat ze gesteund is op haar verklaringen, die op hun beurt evenwel voortvloeien uit de feiten die reeds door haar echtgenoot ter staving van zijn asielaanvraag werden ingeroepen; dat de verwerping van die asielaanvraag definitief is geworden door bovengenoemd arrest van de Raad van State van 21 juni 2001;

7.2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde onderdeel van het tweede eigen middel in haar verzoekschrift als volgt formuleert :

“Dat de zogenaamde gereleveerde tegenstrijdigheden, geen contradicties zijn.

Dat wanneer verklaringen zoals in casu, het geval is elkaar kunnen aanvullen, er uiteraard geen sprake is van tegenstrijdigheden.

Dat het aldus in concreto volstaat al de opgegeven gegevens bij elkaar te leggen, zodat men kan vaststellen, dat al deze opgegeven feiten naast elkaar kunnen bestaan, zonder tegengesteld te zijn aan elkaar.

Dat er uit wat opgegeven wordt geen echte tegenstrijdigheden blijken.

Dat verzoekende partij niet wist dat hij alles wat hij gesteld had nog eens diende te herhalen, daar waar het verhoor op het Commissariaat-Generaal, door een verzoekende partij gemakkelijk kan gezien worden als een detaillering van het reeds gereleveerde.

Dat het aldus niet behoort gemakkelijk te verklaren zogenaamde tegenstrijdigheid, welke aan de hand van het dossier vermochten verklaard te worden, een dusdanige tegenstrijdigheid te zien dat zij ernstig het relaas van verzoekster zou aantasten.

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (...).

Dat zo per impossele verschillende verklaringen, lopende de verschillende fasen in de procedure kunnen vergeleken worden, het doel van dergelijke vergelijking, niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties is, doch het oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (...).

Dat een dergelijke vergelijking aldus geen deugdelijke motivering kan opleveren.

Dat men lopende het verhoor niet gezocht heeft dergelijke zogenaamde tegenstrijdigheden op te lossen, doch blijkbaar volstaan heeft vast te stellen dat er dergelijke tegenstrijdigheden bestaan, daar waar het behoorde eerst te trachten de zogenaamde tegenstrijdigheden op te lossen, te meer daar opgeworpen werd dat er zich een vertaalprobleem gesteld heeft.

Dat een en ander behoort tot de basisregelen van de vreemdelingsprocedure. Dat zo men zelfs maar enige twijfel heeft of kan hebben nopens de vertaling, de rechten van verdediging of een analoog beginsel van behoorlijk bestuur per se geschonden zijn.”;

7.2.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop repliceert dat de tegenstrijdigheden gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeksters echtgenoot, zoals blijkt uit het administratief dossier.

7.2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog aan haar uiteenzetting toevoegt dat de verzoekende partij niet in die mate het Nederlands machtig was om ter zitting zelf te kunnen constateren of er zich vertaalproblemen stelden;

7.2.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar laatste memorie niets meer aan toevoegt;

7.2.3.5. Overwegende dat de verzoekende partij enkel in het algemeen stelt dat de verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen, zonder zelfs maar een begin van bewijs hiervan te leveren; dat zij evenmin uiteenzet waarin het vertaalprobleem zou bestaan,

dat haar man bovendien geen bezwaar heeft geuit bij de geleverde vertaling en deze heeft ondertekend als overeenstemmend met het relaas zoals door hem gebracht; dat van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij een consistent verhaal brengt zonder tegenstrijdigheden;

7.2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in een vierde onderdeel van dit middel aanvoert “(d)at de beslissing ondeugdelijk gemotiveerd is daar waar deze ten onrechte meen(t) dat de door verzoekende partij gereveleerde feiten afzonderlijk genomen niet van die aard zijn dat zij tot staving van een gegronde asielaanvraag kunnen worden ingeroepen”;

7.2.4.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij hierop als volgt repliceert :

“(…)

Verweerder wenst hieromtrent op te merken dat de bestreden beslissing vermeldt dat de eigen feiten die door verzoekster werden ingeroepen voortvloeien uit de feiten die door haar echtgenoot ter staving van zijn asielaanvraag werden ingeroepen. Omwille van de aanwezige tegenstrijdigheden werden de verklaringen van deze laatste als niet geloofwaardig gekwalificeerd. De bestreden beslissing is bijgevolg naar recht gemotiveerd (...);

7.2.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van antwoord nog stelt dat “de bestreden beslissing kennelijk ten onrechte motiveert dat de toestand in (XXX) in de voor verzoeker gunstige wijze (is geëvolueerd) en hiervoor verwijst naar haar inleidend verzoekschrift;

7.2.4.4. Overwegende dat het voor de bespreking van dit onderdeel volstaat te verwijzen naar de sub 7.2.2.5, ontwikkelde redenering; dat het gestelde in haar memorie van wederantwoord feitelijke grondslag mist; dat het tweede eigen middel in al zijn onderdelen niet gegrond is;

7.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde eigen middel, twaalfde middel van het verzoekschrift, in haar verzoekschrift als volgt formuleert :

“DAT DE BESTREDEN BESLISSING HET FUNDAMENTEEL RECHT OP PRIVELEVEN EN GEZINSLEVEN ZOALS BESCHERMD IN ARTIKEL 8 VAN HET E.V.R.M. SCHENDT

Dat verzoekende partij reeds in maart 1996 het statuut van politieke vluchteling heeft aangevraagd.

Dat verzoekende partij op 14 maart 1996 dringend beroep heeft aangetekend bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en staatslozen alwaar hij op 4 juni 1996 werd onderhoord.

Dat bij aangetekend schrijven dd. 30 november 1998 de beslissing dd. 30 november 1998 werd betekend van voor de Commissaris-Generaal verhinderd Pascal SMET, Adjunct-Commissaris, beslissing welke aan verzoekende partij later ter hand werd gesteld.

(…)

Dat het laten verlopen van de termijn hierboven omschreven, aldus ook een ongeoorloofde inbreuk inhoudt op het recht op privéleven. Dat men zijn eigen leven in een zulkdanige tijdspanne reeds heeft ingericht, dat men onverbreekelijke banden

heeft gecreëerd met zijn tweede vaderland. Dat men na verloop van tijd niet meer kan verplicht worden het land te verlaten, daar dit anders een schending van het privéleven uitmaakt.

Dat het Commissariaat- Generaal voor de vluchtelingen behoorde aan verzoekende partij een verblijfstatuut toe te kennen.

Dat vermits verzoekende partij in België te samen met zijn gezin verbleef lopende de procedure, wordt evenzeer de schending van het gezinsleven om dezelfde motieven opgeworpen.”;

7.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop als volgt repliceert:

“(…)

Met betrekking tot het feit dat verzoekster zich reeds lange tijd in België bevindt kan worden gesteld dat het statuut van een kandidaat-vluchteling zeer precair is, gezien de mogelijkheid niet erkend te worden als vluchteling tot aan het einde van de asielprocedure blijft bestaan, ongeacht hoelang deze ook duurt.

Verzoekster heeft hierbij evenwel totaal geen schade geleden, wel integendeel. Verzoeker kon immers gedurende deze periode samen (met zijn gezin geldig in het land verblijven).

(…);”

7.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt :

“(…)

Dat het zich niet kunnen vestigen in België na een dergelijk lange periode, en het feit dat het asielrecht gedurende dergelijke periode precair blijft wel degelijk een inbreuk uitmaken van art. 8 van het E.V.R.M. dat de mogelijkheid beschermt van het hebben van een gezinsleven en privéleven beschermt, hetgeen zeker ook het recht inhoudt dergelijke rechten op een bepaalde plaats te kunnen uitoefenen.”;

7.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie enkel verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het derde middel;

7.3.5. Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze het recht op privéleven en gezinsleven door de bestreden beslissing zou zijn geschonden; dat het feit dat de verzoekende partij “onverbreekelijke banden heeft gecreëerd met (haar) tweede vaderland” niet valt onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming; dat gewone sociale relaties immers niet beschermd worden door deze bepaling; dat ook de blote bewering van de verzoekende partij dat zij “in België samen met (haar) gezin verbleef” niet volstaat om na te gaan of verzoekers situatie valt onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming van het gezinsleven;

Overwegende voor het overige, dat het de commissaris-generaal niet vermag louter op basis van het verlopen van een termijn een verblijfsstatuut toe te kennen; dat de kritiek ter zake niet dienend is; dat het derde middel niet gegrond is;

7.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde eigen middel, dertiende middel van het verzoekschrift, als volgt formuleert :

“DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 7 VAN HET BUPO VERDAG (VERDRAG INZAKE BURGERECHTEN EN POLITIEKE RECHTEN) EN ART. 3 VAN HET E.V.R.M SCHENDT.

Dat verzoekende partij reeds op in maart 1996 het statuut van politieke vluchteling heeft aangevraagd.

Dat verzoekende partij op 14 maart 1996 dringend beroep heeft aangetekend bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en staatslozen alwaar zij op 4 juni 1996 werd onderhoord.

Dat bij aangetekend schrijven dd. 30 november 1998 de beslissing dd. 30 november 1998 werd betekend van voor de Commissaris-Generaal verhinderd Pascal SMET, Adjunct-Commissaris, beslissing welke aan verzoekende partij later ter hand werd gesteld.

Dat het te lang moeten wachten, ttz. gedurende de hierboven omschreven periode op de administratieve beslissing, het te lang in onzekerheid moeten zijn een onmenselijke behandeling inhoudt.

Dat het Commissariaat-Generaal behoorde aan verzoeker een verblijfstatuut toe te kennen.”;

7.4.2. Overwegende dat de verwerende partij voor haar verweer op dit middel verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het eerste eigen middel;

7.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord volhardt en repliceert dat de in dit middel aangevoerde schending zich niet beperkt tot hetgeen werd uiteengezet in het eerste (eigen) middel;

7.4.4. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar laatste memorie niets meer aan toevoegt;

7.4.5. Overwegende dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel in principe vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden; dat de verzoekende partij het, de rechten van de verdediging in die procedure mede in acht nemend, niet aan de Raad van State mag overlaten om uit die uiteenzetting af te leiden op welke wijze de aangeduide rechtsregels door de bestreden beslissing zijn geschonden; dat de verzoekende partij zich in haar uiteenzetting benevens de blote bewering dat “het te lang moeten wachten (...) een onmenselijke behandeling inhoudt”, beperkt tot de loutere opsomming van een aantal feiten en de blote bewering dat “het de Commissariaat-Generaal behoorde (...) een verblijfsstatuut toe te kennen”, doch verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de door haar aangehaalde rechtsregels schendt; dat de aangehaalde uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel kan worden verstaan;

7.5..1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vijfde eigen middel, veertiende middel van het verzoekschrift, de schending aanvoert van de artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet omdat “ wanneer een dringend beroep ingesteld, waarbij het

verhoor reeds is gebeurd is in 1996, het duidelijk is dat de uit de wet en de economie van de wet bedoelde termijn kennelijk overschreden zijn”;

7.5.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij voor een repliek verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het eerste middel;

7.5.3. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar memorie van wederantwoord en in haar laatste memorie niets meer aan toevoegt;

7.5.4. Overwegende dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geacht wordt een uitspraak te doen over een dringend beroep, zoals bepaald in artikel 63/3, een termijn van orde is; dat het middel niet gegrond is;

8. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangebracht; dat het beroep dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173.53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig januari tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,
W. GEURTS,

De griffier,

W. GEURTS.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

G. DEBERSAQUES.